

Na rozloučenou, na uvítanou (8.11.2018)

První článek nadepsaný poněkud tajemně matematickým zadáním 105x148 vyšel 19. ledna 2010 a tento má pořadové číslo 356. Během těch bezmála devíti let se občas objevila pauza, ať už to bylo o letních prázdninách, nebo proto, že pro stopětky přestalo být místo v redakčním plánu na Zvířetníku. Kvůli stopětkám, jak se útvaru začalo zkráceně říkat, nakonec vznikl můj web a stopětky mi přinesly i mnoho dalších přátel na facebooku.

Psala jsem je vždycky ráda. Pomáhaly mi členit týden, deadline byl ve středu večer a přes to nejel vlak. Až na pár výjimek, kdy jsem zapoměla, že je středa, nebo mi to opravdu nešlo psát. Stopětky byly způsobem, kterým jsem jako introvert dokázala komunikovat se světem, a jejich prostřednictvím jsem často hledala odpovědi na otázky, které jsem jiným způsobem neuměla položit.

Koncem roku 2016 jsem dostala nabídku opět psát pravidelně pro Zvířetník, a tak se zrodil formát 105PLUS, protože tyto nové články měly mít větší rozsah i rozměr a byly také něco navíc k tradičním 105x148. Co se týče onoho kýženého většího rozměru, možná přesahu, možná hloubky, hodně dlouho jsem ho hledala. Až na vzácné výjimky ono PLUS dlouhou dobu znamenalo jen to, že to jsou stopětky navíc. Teprve v posledních měsících mám konečně pocit, že „plusky“ začínají být tím, čím jsem je chtěla mít od začátku.

Současně jsem poslední dobou čím dál silněji cítila, že se formát původních 105x148 vyčerpal. Už téměř rok žiji v malé obci, v dobrovolné izolaci. Podnětů z vnějšího světa notně ubylo, ponoru dovnitř sebe přibylo a bylo pro mě stále obtížnější psát něco lehkého, veselého či dokonce vtipného.

S příchodem podzimu a návratem k šití jsem začala mít stále silnější potřebu psát jinak. Ne pravidelně, zato bezprostředně. A třeba i s obrázky. Napadlo mě už dříve několikrát, že bych takto mohla oživit svůj šicí blog, který dosud sloužil spíše jako archiv mých výrobků. To už by ovšem bylo úplně šílené, už bych byla rozkročená příliš doširoka a nedalo by se to zvládnout.

Jenže nyní jsem se do „psaní nejen o šití“ skutečně pustila, takže nastal ten pravý čas rozloučit se čestně s formátem 105x148. Nemá smysl se snažit dotáhnout stopětky násilně do nějakého kulatějšího čísla či do konce roku. Jestli rozloučení s tímto formátem bude dočasné či trvalé, nad tím jsem zatím nepřemýšlela.

Na Zvířetníku a následně na mém webu budou nadále co dva týdny vycházet 105PLUS. Ráda bych se v nich věnovala věcem, o kterých je někdy těžké mluvit nahlas. Poslední díl fotoseriálu Rok v kraji víly Netřebky vyjde začátkem ledna 2019 rovněž nejdřív na Zvířetníku a pak u mě na webu. Vílu Netřebku bych ale nerada zcela opustila. Doufám, že se čas od času k psaní pohádek budu vracet. Pravděpodobně by se nejdřív objevovaly rovněž na Zvířetníku a následně na mém webu, kde se za laskavé pomoci Bedy snažím udržovat archiv svého psaní. Takže nakonec se všechny mé články dříve nebo později na mém webu objeví.

Nově na něm najdete, když ne hned, tak v nejbližší době, složku s názvem Psaní nejen o šití, kde se nepravidelně budou objevovat články převzaté z mého šicího blogu. Je to poněkud krkolomné, ale já přímo na web psát a dávat fotky neumím. Navíc to psaní se šitím bude tak či onak souviset, protože šití bude v následujícím období souviset se mnou. A je jen logické, že se můj šicí blog oživí.

Milí čtenáři stopětek, děkuju vám za vaši dlouholetou přízeň a podporu. Doufám, že vás probíhající změny neodradí a že si k mým článkům najdete cestu, a hlavně doufám, že si obsah článků najde cestu k vám.

{fshare}